

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a noua)

18 ianuarie 2024*

„Trimitere preliminară – Directiva 93/13/CEE – Clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii – Articolul 3 alineatul (1) – Articolul 6 alineatul (1) – Articolul 7 alineatul (1) – Articolul 8 – Titlu executoriu care a dobândit autoritate de lucru judecat – Competența instanței de a examina din oficiu caracterul eventual abuziv al unei clauze în cadrul controlului unei proceduri de executare silită – Registrul național al clauzelor din condițiile generale declarate ilicite – Clauze diferite de cele care figurează în acest registru ca urmare a modului lor de redactare, dar care au același domeniu de aplicare și produc aceleași efecte”

În cauza C-531/22,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Tribunalul Districtual Varșovia-Centru din Varșovia, Polonia), prin decizia din 5 iulie 2022, primită de Curte la 9 august 2022, în procedura

Getin Noble Bank S.A.,

TF,

C2,

PI

împotriva

TL,

cu participarea:

EOS,

Zakład Ubezpieczeń Społecznych,

MG,

Komornik Sądowy AC,

CURTEA (Camera a noua),

* Limba de procedură: polona.

compusă din doamna O. Spineanu-Matei, președintă de cameră, domnul S. Rodin (raportor) și doamna L. S. Rossi, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 13 septembrie 2023,

luând în considerare observațiile prezentate:

- pentru Getin Noble Bank S.A., de M. Ł. Hejmej, M. Przygodzka, A. Szcześniak, J. Szewczak, Ł. Zak, adwokaci, și de M. Pugowski, aplikant radcowski;
- pentru TF, de M. Czugan, M. Jaroch-Konwent, W. Kołosz, A. Pakos și K. Zawadzanko, radcowie prawni;
- pentru guvernul polonez, de B. Majczyna, M. Kozak și S. Żyrek, în calitate de agenți;
- pentru Comisia Europeană, de U. Małecka și N. Ruiz García, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatei generale, pronunță prezenta

Hotărâre

- 1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 3 alineatul (1), a articolului 6 alineatul (1), a articolului 7 alineatele (1) și (2) și a articolului 8 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii (JO 1993, L 95, p. 29, Ediție specială, 15/vol. 2, p. 273), a articolului 47 din Carta drepturilor fundamentale a Uniunii Europene (denumită în continuare „carta”), a principiilor securității juridice, efectivității, proporționalității și autorității de lucru judecat, precum și a dreptului de a fi ascultat.
- 2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri de executare silită între Getin Noble Bank S.A., TF, C2 și PI, patru creditor, pe de o parte, și TL, debitorul lor, pe de altă parte, în legătură cu o ordonanță de plată emisă în privința acestuia din urmă.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

- 3 Articolul 3 alineatul (1) din Directiva 93/13 prevede:

„O clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă în cazul în care, în contradicție cu cerința de bună-credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului.”

4 Articolul 4 alineatul (1) din această directivă prevede:

„Fără să aducă atingere articolului 7, caracterul abuziv al unei clauze contractuale se apreciază luând în considerare natura bunurilor sau a serviciilor pentru care s-a încheiat contractul și raportându-se, în momentul încheierii contractului, la toate circumstanțele care însoțesc încheierea contractului și la toate clauzele contractului sau ale unui alt contract de care acesta depinde.”

5 Articolul 6 alineatul (1) din directiva menționată prevede:

„Statele membre stabilesc că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator de către un vânzător sau un furnizor [a se citi «un profesionist»], în conformitate cu legislația internă, nu creează obligații pentru consumator, iar contractul continuă să angajeze părțile prin aceste clauze [a se citi «potrivit dispozițiilor sale»], în cazul în care poate continua să existe fără clauzele abuzive.”

6 Potrivit articolului 7 alineatele (1) și (2) din aceeași directivă:

„(1) Statele membre se asigură că, în interesul consumatorilor și al concurenților, există mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către vânzători sau furnizori [a se citi «profesioniști»].

(2) Mijloacele menționate la alineatul (1) cuprind dispozițiile în conformitate cu care persoanele sau organizațiile care au, în temeiul legislației interne, un interes legitim în protecția consumatorilor pot introduce o acțiune în justiție sau în fața organismelor administrative competente, în conformitate cu legislația internă în cauză, pentru a obține o decizie care să stabilească dacă clauzele contractuale elaborate pentru a fi utilizate în general sunt abuzive, astfel încât să poată aplica mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea acestor clauze în continuare.”

7 Articolul 8 din Directiva 93/13 prevede:

„Statele membre pot adopta sau menține cele mai stricte dispoziții compatibile cu tratatul în domeniul reglementat de prezenta directivă, pentru a asigura consumatorului un nivel maxim de protecție.”

Dreptul polonez

8 Articolul 189 din ustawa – Kodeks postępowania cywilnego (Legea privind Codul de procedură civilă) din 17 noiembrie 1964 (Dz. U. n° 43, poziția 296), în versiunea aplicabilă litigiului principal (denumită în continuare „Codul de procedură civilă”), prevede:

„Reclamantul poate introduce la tribunal o cerere în constatarea existenței sau a inexistenței unui raport juridic sau a unui drept, în măsura în care are un interes legitim de acțiune.”

9 Articolul 505³² alineatul 1 din Codul de procedură civilă prevede:

„În cererea sa, reclamantul indică probele în susținerea pretențiilor sale. Probele nu sunt anexate la cererea introductivă.”

10 Articolul 758 din Codul de procedură civilă prevede:

„Competența în materie de executare silită este exercitată de tribunalele districtuale și de executorii judecătorești de pe lângă aceste tribunale.”

11 Articolul 804 alineatul 1 din Codul de procedură civilă prevede:

„Autoritatea de executare nu este abilitată să examineze temeinicia și caracterul executoriu al obligației care face obiectul unui titlu deplin executoriu.”

12 Potrivit articolului 840 alineatul 1 din Codul de procedură civilă:

„Debitorul poate solicita, pe calea unei acțiuni, anularea în tot sau în parte ori limitarea efectului executoriu al titlului executoriu atunci când:

- 1) contestă faptele care au justificat aplicarea formulei executorii, în special atunci când contestă existența obligației constatate printr-un titlu executoriu, altul decât o hotărâre judecătorească, sau atunci când contestă transferul unei obligații în pofida existenței unui document formal care îl atestă;
- 2) după emiterea unui titlu executoriu simplu, s-a produs un fapt care a condus la stingerea obligației sau la imposibilitatea executării acesteia; dacă titlul este o hotărâre judecătorească, debitorul își poate întemeia acțiunea și pe fapte survenite după încheierea dezbaterilor, pe excepția de executare a prestației, atunci când invocarea acestei excepții în cauza respectivă era inadmisibilă *ex lege*, precum și pe excepția de compensare.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

- 13 La 9 ianuarie 2006, TL, un consumator, a încheiat un contract de credit cu Getin Noble Bank pentru perioada cuprinsă între 9 ianuarie 2009 și 16 ianuarie 2016, exprimat în zloți polonezi (PLN), indexat în funcție de francul elvețian (CHF) și corespunzând echivalentului în zloți polonezi de 15 645,27 CHF (aproximativ 16 270 de euro). Potrivit acestui contract de credit, cuantumul creditului acordat de Getin Noble Bank a fost convertit, la data încheierii contractului de credit menționat, pe baza ratei de cumpărare a monedei de indexare în cauză, înscrisă în tabelul cursului monedelor străine ale acestei bănci, iar rambursarea oricărei datorii trebuia efectuată astfel în zloți polonezi, după conversia acestei datorii exprimate în moneda de indexare amintită, pe baza ratei de vânzare a acesteia din urmă aplicabile la data plății la banca menționată.
- 14 La 13 mai 2008, TL a încheiat un alt contract de credit cu aceeași bancă în zloți polonezi, indexat în funcție de francul elvețian și corespunzând echivalentului în zloți polonezi de 36 299,30 CHF (aproximativ 37 740 de euro) pentru o perioadă de 120 de luni. Acest alt contract de credit prelua în esență clauzele contractului de credit menționat la punctul anterior.
- 15 Invocând neefectuarea plăților de către TL, Getin Noble Bank a reziliat aceste două contracte de credit și a introdus la Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (Tribunalul Districtual Lublin-Vest din Lublin, Polonia), la 28 decembrie și, respectiv, la 3 iunie 2016, pe calea procedurii ordonanței de plată electronice, două acțiuni împotriva lui TL, prin care a solicitat plata de către acesta din urmă a sumelor datorate în temeiul contractelor de credit menționate, majorate cu dobânzi și cu cheltuieli.
- 16 În susținerea pretențiilor sale, Getin Noble Bank a menționat contractele de credit pe care le încheiase cu TL, fără a le putea atașa la aceste două acțiuni, ținând seama de dispozițiile procedurale care reglementează procedurile ordonanței de plată electronice, care figurează la articolul 505³² alineatul 1 din Codul de procedură civilă, și de caracteristicile tehnice ale sistemului de gestionare a acestor proceduri, care nu permit prezentarea de probe. Astfel, Sąd

Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (Tribunalul Districtual Lublin-Vest din Lublin) nu avea nici competența și nici măcar posibilitatea tehnică de a solicita Getin Noble Bank să depună aceste contracte de credit.

- 17 Săd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie (Tribunalul Districtual Lublin-Vest din Lublin) a emis două ordonanțe de plată care nu au fost contestate de TL și au rămas, așadar, definitive și apoi au fost investite cu formulă executorie. Acest lucru a permis inițierea procedurii de executare silită asupra bunului imobil al lui TL, desfășurată de un executor judecătoresc sub controlul Săd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie (Tribunalul Districtual Varșovia-Centru din Varșovia, Polonia), care este instanța de trimitere.
- 18 În cadrul acestei proceduri de executare silită, instanța de trimitere a fost, așadar, prima instanță națională în fața căreia au fost prezentate contractele de credit în discuție în litigiul principal.
- 19 După examinarea conținutului acestor contracte de credit, instanța de trimitere a exprimat îndoieli cu privire la validitatea contractelor menționate, ținând seama de caracterul eventual abuziv al clauzelor contractuale de conversie care figurează în contractele de credit menționate, fără care acestea din urmă nu pot fi executate și trebuie considerate nule.
- 20 Instanța de trimitere consideră că litigiul principal ridică problema examinării din oficiu a caracterului eventual abuziv al clauzelor din contractele încheiate cu consumatorii în temeiul cărora este inițiată o procedură de executare silită, și anume o problemă analoagă celei care a fost ridicată în cauzele în care s-au pronunțat Hotărârile din 17 mai 2022, SPV Project 1503 și alții (C-693/19 și C-831/19, EU:C:2022:395) și Ibercaja Banco (C-600/19, EU:C:2022:394).
- 21 Această instanță arată că TL nu a formulat opoziție împotriva ordonanțelor de plată menționate la punctul 17 din prezenta hotărâre și, prin urmare, nu mai dispune de nicio cale legală care i-ar permite, în practică, să conteste obligațiile care decurg din aceste ordonanțe de plată. Pe de o parte, o acțiune în opoziție îndreptată împotriva unui titlu executoriu constituit de o hotărâre judecătorească nu poate permite în mod valabil, în temeiul articolului 840 alineatul 1 punctul 1 din Codul de procedură civilă, contestarea temeiniciei obligației care face obiectul acestui titlu. Pe de altă parte, introducerea de către un debitor a unei acțiuni având ca obiect constatarea nulității unui contract sau stabilirea inopozabilității clauzelor abuzive ale acestui contract nu ar modifica cu nimic, în practică, situația sa, din moment ce o astfel de acțiune nu poate conduce, în temeiul articolului 189 din Codul de procedură civilă, la anularea unei ordonanțe de plată definitive. Astfel, în temeiul articolului 365 alineatul 1 din Codul de procedură civilă, o hotărâre definitivă, inclusiv o hotărâre prin care se emite o ordonanță de plată în cadrul unei proceduri electronice de ordonanță de plată, este obligatorie pentru toate instanțele.
- 22 În ipoteza în care instanța de trimitere ar fi obligată, în temeiul dreptului Uniunii, să examineze din oficiu caracterul eventual abuziv al clauzelor care figurează în contractele de credit în cauză, aceasta ridică problema dacă articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, precum și principiile efectivității, proporționalității și securității juridice trebuie interpretate în sensul că permit extinderea, în special atunci când consumatorul vizat nu se prevalează de drepturile sale care decurg din această directivă, a efectelor înscrierii unei clauze contractuale în registrul național al clauzelor din condițiile generale declarate ilicite (denumit în continuare „registrul național al clauzelor ilicite”) la un profesionist care nu a fost parte la procedura care a condus la această înscriere.

- 23 O comparație între conținutul clauzelor contractuale în discuție în litigiul principal și cel al clauzelor contractuale ale altor bănci decât Getin Noble Bank care sunt înscrise în registrul național al clauzelor ilicite permite să se concluzioneze că există similitudini semnificative între aceste clauze, astfel încât acestea au un domeniu de aplicare echivalent și generează aceleași consecințe pentru consumatori.
- 24 Instanța de trimitere consideră că, potrivit jurisprudenței rezultate din Hotărârea din 21 decembrie 2016, *Biuro podróży „Partner”* (C-119/15, EU:C:2016:987), nimic nu se opune ca efectele înscrierii unei clauze contractuale determinate în registrul național al clauzelor ilicite să fie aplicabile, pe de o parte, tuturor profesioniștilor care aplică această clauză contractuală, iar nu numai profesionistului care a fost parte în procedura prin care s-a urmărit constatarea caracterului abuziv al clauzei menționate și înscrierea acesteia din urmă în registrul respectiv, și, pe de altă parte, oricărei clauze în esență identice cu aceeași clauză, fără a fi neapărat identică din punctul de vedere al modului său de redactare. Cu toate acestea, instanța de trimitere are îndoieli cu privire la aspectul dacă o astfel de interpretare a dreptului Uniunii se aplică procedurilor în care una dintre părți este un consumator care a încheiat un contract cu profesionistul în cauză, iar nu numai procedurilor administrative având ca obiect sancționarea profesioniștilor care utilizează clauze înscrise în registrul național al clauzelor ilicite, astfel cum era situația în cauza în care s-a pronunțat cea hotărâre.
- 25 Instanța de trimitere arată că, în schimb, *Sąd Najwyższy* (Curtea Supremă, Polonia) a pronunțat, la 20 noiembrie 2015, Rezoluția III CZP 175/15, potrivit căreia o înscriere în registrul național al clauzelor ilicite nu produce efecte în privința altor profesioniști decât cel vizat de procedura de înscriere în acest registru, pentru a respecta dreptul de a fi ascultat al acestor alți profesioniști.
- 26 În aceste condiții, *Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie* (Tribunalul Districtual Varșovia-Centru din Varșovia) a decis să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:
- „1) Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva [93/13] și principiile securității juridice, irevocabilității hotărârilor judecătorești definitive, efectivității și proporționalității trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că o instanță națională nu poate examina din oficiu clauzele contractuale abuzive și nu poate acționa în consecință în urma acestei examinări atunci când controlează o procedură de executare silită realizată de un executor judecătoresc în temeiul unei ordonanțe de plată definitive și investite cu formulă executorie, emisă în cadrul unei proceduri în care nu sunt aduse probe?
- 2) Articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatele (1) și (2) și articolul 8 din Directiva [93/13], articolul 47 din [cartă] și principiile securității juridice, efectivității, proporționalității și dreptul de a fi ascultat trebuie interpretate în sensul că se opun unei interpretări judiciare a reglementării naționale în temeiul căreia înscrierea unei clauze abuzive în [registrul național al clauzelor ilicite] are ca efect recunoașterea clauzei respective drept abuzivă în orice procedură care implică un consumator, inclusiv:
- în privința unui alt profesionist decât cel care a fost parte în procedura care a condus la înscrierea clauzei contractuale abuzive în [registrul național al clauzelor ilicite];
 - în privința unei dispoziții a cărei formulare nu este identică din punct de vedere textual, dar care are același înțeles și produce același efect față de consumator?”

Procedura în fața Curții

- 27 În cererea de decizie preliminară, instanța de trimitere a solicitat ca trimiterea preliminară aflată la originea prezentei hotărâri să fie judecată potrivit procedurii accelerate prevăzute la articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Curții. În susținerea cererii sale de aplicare a unei proceduri accelerate, instanța de trimitere a arătat că executorul judecătoresc însărcinat cu procedura de executare silită în discuție în litigiul principal ar fi indisponibilizat bunul imobil care face obiectul acestei proceduri și că o vânzare la licitație a acestui bun imobil trebuia efectuată ca urmare a introducerii unor cereri de către creditori, licitație în urma căreia, pe de o parte, TL ar putea să fie deposedat de bunul imobil menționat și, pe de altă parte, creditorii ar putea primi sume care nu le sunt datorate. Or, deși TL poate, dacă este cazul, să își valorifice ulterior drepturile pe calea unei acțiuni în despăgubire, aceasta nu i-ar asigura protecția deplină a drepturilor sale.
- 28 Articolul 105 alineatul (1) din Regulamentul de procedură prevede că, la cererea instanței de trimitere sau, cu titlu excepțional, din oficiu, președintele Curții poate, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatului general, în cazul în care natura cauzei impune examinarea acesteia în termen scurt, să decidă judecarea trimiterii preliminare potrivit procedurii accelerate.
- 29 Trebuie amintit că o asemenea procedură accelerată constituie un instrument procedural destinat să răspundă unei situații de urgență extraordinară (Hotărârea din 21 decembrie 2021, *Randstad Italia*, C-497/20, EU:C:2021:1037, punctul 37 și jurisprudența citată).
- 30 În speță, președintele Curții a decis, la 15 septembrie 2022, după ascultarea judecătorului raportor și a avocatei generale, că nu era necesar să se admită cererea menționată la punctul 27 din prezenta hotărâre.
- 31 Astfel, pe de o parte, simpla împrejurare că procedura principală constituie o procedură de executare silită care necesită o soluție rapidă nu poate dovedi, în sine, urgența impusă la articolul 105 din Regulamentul de procedură (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 5 octombrie 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, punctul 12).
- 32 Pe de altă parte, este adevărat că președintele Curții a luat în considerare, în cadrul unei cauze în care reclamantii din litigiul principal au formulat opoziție la executarea ipotecară privind bunul lor imobil, faptul că, ținând seama de modalitățile procedurii civile naționale în cauză, continuarea procedurii de executare silită îi expunea riscului de a-și pierde locuința principală. Acesta a admis astfel cererea de aplicare a procedurii accelerate, arătând că, într-o asemenea situație, dreptul național în cauză nu oferea debitorului lezat decât o protecție pur compensatorie și nu permitea restabilirea situației anterioare în care acesta avea calitatea de proprietar al locuinței sale (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 5 octombrie 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, punctul 13).
- 33 Cu toate acestea, în speță, nu reiese nicidecum din cererea de aplicare a procedurii accelerate și nici din cererea de decizie preliminară că TL este expus deja unui risc iminent de a-și pierde locuința principală în cadrul procedurii de executare silită în discuție în litigiul principal. Astfel, instanța de trimitere nu a indicat Curții că bunul imobil în discuție în litigiul principal ar fi locuința principală a lui TL, acesta din urmă părând de altfel să locuiască la o adresă diferită de cea a acestui bun imobil (a se vedea în acest sens Ordonanța președintelui Curții din 5 octombrie 2018, *Addiko Bank*, C-407/18, EU:C:2018:825, punctul 14).

Cu privire la competența Curții și la admisibilitatea cererii de decizie preliminară

- 34 În primul rând, Getin Noble Bank arată în esență că Curtea nu este competentă să se pronunțe cu privire la cererea de decizie preliminară, întrebările preliminare adresate referindu-se la o procedură națională de executare silită, care nu ar intra sub incidența dreptului Uniunii.
- 35 În această privință, trebuie amintit că din articolul 19 alineatul (3) litera (b) TUE și din articolul 267 primul paragraf TFUE rezultă că Curtea este competentă să se pronunțe cu titlu preliminar cu privire la interpretarea dreptului Uniunii sau cu privire la validitatea actelor adoptate de instituțiile Uniunii.
- 36 Or, din însuși modul de redactare a întrebărilor preliminare adresate de instanța de trimitere reiese că, contrar celor susținute de Getin Noble Bank, aceste întrebări privesc interpretarea dispozițiilor Directivei 93/13 și ale cartei, precum și a principiilor generale ale dreptului Uniunii, iar nu interpretarea dispozițiilor dreptului polonez. În consecință, Curtea este competentă să se pronunțe asupra cererii de decizie preliminară.
- 37 În al doilea rând, Getin Noble Bank susține în esență că cererea de decizie preliminară este, în orice caz, inadmisibilă.
- 38 Astfel, pe de o parte, instanța de trimitere nu este abilitată să se pronunțe cu privire la un litigiu între părți printr-o decizie care ar constitui o „hotărâre”, în sensul articolului 267 TFUE, și trebuie considerată ca fiind un „organ administrativ” atunci când aceasta intervine în cadrul controlului unei proceduri de executare silită. Pe de altă parte, întrebările preliminare adresate ar fi imprecise, prea generale și de natură ipotetică. Prima întrebare nu ar preciza nici măsura de control la care se referă, nici modalitățile de aplicare a eventualelor răspunsuri ale Curții. În plus, părțile la procedura de control nu ar dispune de niciun temei juridic care să permită obținerea unei decizii pe fond. A doua întrebare nu ar ține seama de faptul că, deși este obligatoriu să se obțină poziția consumatorului vizat cu privire la menținerea clauzelor pe care instanța de trimitere le consideră abuzive, aceasta din urmă nu ar fi competentă să analizeze voința consumatorului respectiv în această privință, care de altfel ar fi fost inactiv în cazul de față.
- 39 Getin Noble Bank contestă, așadar, în esență, că instanța de trimitere dispune, în temeiul dreptului polonez, de competența de a examina din oficiu caracterul eventual abuziv al clauzelor care figurează în contractele de credit în discuție în litigiul principal. O astfel de argumentație care expune un element raportat la aspecte de fond nu este nicidecum de natură să poată repune în discuție admisibilitatea cererii de decizie preliminară (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 martie 2021, An tAire Talmhaíochta Bia agus Mara și alții, C-64/20, EU:C:2021:207, punctul 27, precum și jurisprudența citată).
- 40 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, Curtea este competentă să se pronunțe asupra cererii de decizie preliminară, iar aceasta din urmă este admisibilă.

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

- 41 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că o instanță națională nu poate efectua din oficiu o examinare a caracterului eventual abuziv al clauzelor care figurează într-un contract încheiat cu un consumator și nu poate deduce consecințele în urma acestei examinări atunci când controlează o procedură de executare silită întemeiată pe o decizie prin care se pronunță o ordonanță definitivă de plată care a dobândit autoritate de lucru judecat.
- 42 Trebuie amintit de la bun început că, după cum reiese din jurisprudența Curții, situația de inegalitate care există între un consumator și un profesionist nu poate fi compensată decât printr-o intervenție pozitivă, exterioară părților la contractul în cauză, instanța națională fiind obligată să aprecieze din oficiu caracterul eventual abuziv al unei clauze contractuale care se încadrează în domeniul de aplicare al Directivei 93/13 de îndată ce dispune de elementele de drept și de fapt necesare în acest scop [a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 septembrie 2022, Vicente (Acțiune în plata onorariilor de avocat), C-335/21, EU:C:2022:720, punctul 52].
- 43 Deși Curtea a precizat, în mai multe privințe și ținând seama de cerințele prevăzute la articolul 6 alineatul (1) și la articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13, modul în care o instanță națională trebuie să asigure protecția drepturilor conferite consumatorilor de această directivă, este la fel de adevărat că, în principiu, dreptul Uniunii nu armonizează procedurile aplicabile examinării caracterului eventual abuziv al unei clauze contractuale și că, prin urmare, acestea țin de ordinea juridică internă a statelor membre. Această situație se regăsește în cauza principală în ceea ce privește normele procedurale de drept polonez ce reglementează procedura de executare silită care, în lipsa armonizării, țin de ordinea juridică a statului membru în cauză [a se vedea prin analogie Hotărârea din 22 septembrie 2022, Vicente (Acțiune în plata onorariilor de avocat), C-335/21, EU:C:2022:720, punctul 53].
- 44 Cu toate acestea, în conformitate cu principiul cooperării loiale consacrat la articolul 4 alineatul (3) TUE, modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor destinate să asigure protecția drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii nu trebuie să fie mai puțin favorabile decât cele aplicabile unor acțiuni similare de natură internă (principiul echivalenței) și nu trebuie să facă imposibilă în practică sau excesiv de dificilă exercitarea drepturilor conferite de ordinea juridică a Uniunii (principiul efectivității) [Hotărârea din 22 septembrie 2022, Vicente (Acțiune în plata onorariilor de avocat), C-335/21, EU:C:2022:720, punctul 54].
- 45 În ceea ce privește principiul efectivității, din jurisprudența Curții rezultă că fiecare caz în care se ridică problema dacă o dispoziție procedurală a unui drept național face imposibilă sau excesiv de dificilă aplicarea dreptului Uniunii trebuie analizat ținând seama de locul pe care această dispoziție îl ocupă în cadrul respectivei proceduri în ansamblul său, de derularea și de particularitățile acesteia privite ca un întreg, precum și, dacă este cazul, de principiile care stau la baza sistemului jurisdicțional național, cum ar fi protecția dreptului la apărare, principiul securității juridice și buna desfășurare a procedurii. Din această perspectivă, Curtea a apreciat că respectarea principiului efectivității nu poate merge până la a suplini integral pasivitatea totală a consumatorului vizat (Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 28).

- 46 În plus, Curtea a precizat că obligația statelor membre de a asigura efectivitatea drepturilor conferite justițiabililor de dreptul Uniunii implică, în special pentru drepturile care decurg din Directiva 93/13, o cerință de protecție jurisdicțională efectivă, reafirmată la articolul 7 alineatul (1) din această directivă și consacrată la articolul 47 din cartă, care se aplică în special în ceea ce privește definirea modalităților procedurale referitoare la acțiunile în justiție întemeiate pe astfel de drepturi (Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 29).
- 47 În această privință, Curtea a statuat că, în lipsa unei examinări eficiente a caracterului eventual abuziv al clauzelor contractului în discuție, respectarea drepturilor conferite de Directiva 93/13 nu poate fi garantată (Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 30).
- 48 În consecință, condițiile stabilite de legislațiile naționale, la care face trimitere articolul 6 alineatul (1) din Directiva 93/13, nu pot aduce atingere substanței dreptului de care beneficiază consumatorii în temeiul acestei dispoziții de a nu fi obligați printr-o clauză considerată abuzivă (Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 31).
- 49 Instanța de trimitere arată că ordonanțele de plată precum cele în discuție în litigiul principal sunt emise, după ce au fost solicitate de creditorul în cauză în cadrul unei proceduri electronice de ordonanță de plată, de către instanțele poloneze fără ca acestea din urmă să aibă posibilitatea juridică și tehnică de a consulta contractele în temeiul cărora sunt emise aceste ordonanțe și, prin urmare, de a examina din oficiu dacă aceste contracte conțin clauze cu caracter abuziv. În cazul în care ordonanțele de plată menționate nu sunt contestate de debitorul respectiv în termen de două săptămâni de la notificarea lor, acestea sunt învestite cu formulă executorie și au autoritate de lucru judecat, ceea ce are ca efect faptul că instanța sub controlul căreia executorul judecătoresc în cauză desfășoară procedura de executare silită nu este abilitată să efectueze această examinare din oficiu.
- 50 Trebuie amintit în această privință că o protecție efectivă a drepturilor conferite unui consumator de Directiva 93/13 nu poate fi garantată decât cu condiția ca sistemul procedural național în discuție să permită, în cadrul procedurii ordonanței de plată sau în cel al procedurii de executare silită, o examinare din oficiu a caracterului eventual abuziv al clauzelor cuprinse în contractul în cauză (Hotărârea din 17 mai 2022, Impuls Leasing România, C-725/19, EU:C:2022:396, punctul 49).
- 51 Curtea a apreciat că, în ipoteza în care în stadiul procedurii de executare silită nu este prevăzută nicio examinare din oficiu, efectuată de instanță, a caracterului eventual abuziv al clauzelor cuprinse în contractul în cauză, trebuie să se considere că o reglementare națională este de natură să aducă atingere efectivității protecției urmărite de Directiva 93/13 dacă aceasta nu prevede o astfel de examinare în stadiul emiterii ordonanței de plată sau, atunci când o astfel de examinare este prevăzută numai în stadiul opoziției formulate împotriva respectivei ordonanțe de plată, dacă există un risc care nu este neglijabil ca consumatorul în cauză să nu formuleze opoziția necesară fie din cauza termenului deosebit de scurt prevăzut pentru aceasta, fie având în vedere costurile pe care le-ar presupune o acțiune în justiție în raport cu quantumul creanței contestate, fie pentru că reglementarea națională nu prevede obligația comunicării tuturor informațiilor necesare acestuia pentru a-i permite să stabilească întinderea drepturilor sale (Hotărârea din 17 mai 2022, Impuls Leasing România, C-725/19, EU:C:2022:396, punctul 50).

- 52 Rezultă, pe de o parte, că legislația poloneză care reglementează emiterea unei ordonanțe de plată și procedura de executare silită nu ar fi conformă cu principiul efectivității în ipoteza în care nu ar prevedea nicio examinare din oficiu de către o instanță a caracterului eventual abuziv al clauzelor care figurează în contractul în cauză.
- 53 Pe de altă parte, deși dreptul polonez nu prevede o astfel de examinare decât atunci când consumatorul vizat contestă o ordonanță de plată, va reveni instanței de trimitere sarcina de a aprecia dacă există un risc care nu este neglijabil ca acest consumator să nu formuleze opoziția necesară fie din cauza termenului deosebit de scurt prevăzut în acest scop, fie având în vedere costurile pe care le-ar presupune o acțiune în justiție în raport cu quantumul creanței contestate, fie pentru că acest drept nu prevede obligația de a-i fi comunicate consumatorului menționat toate informațiile necesare pentru a-i permite să stabilească întinderea drepturilor sale.
- 54 În ceea ce privește termenul de două săptămâni pentru formularea unei astfel de opoziții prevăzut de reglementarea națională în discuție în litigiul principal, Curtea a statuat că un astfel de termen generează riscul menționat la punctul anterior (a se vedea în acest sens Ordonanța din 6 noiembrie 2019, BNP Paribas Personal Finance SA Paris Sucursala București și Secapital, C-75/19, EU:C:2019:950, punctele 31 și 33).
- 55 Chiar dacă o parte nu ar fi obligată să își motiveze opoziția la ordonanța de plată în temeiul dreptului polonez, astfel cum arată Getin Noble Bank, acest termen de două săptămâni ar fi totuși deosebit de scurt pentru ca respectivul consumator să poată aprecia consecințele juridice ale deciziei sale de a se opune sau nu acestei ordonanțe.
- 56 În ipoteza în care instanța de trimitere ar aprecia că există un risc care nu este neglijabil ca o opoziție la ordonanțele de plată în discuție în litigiul principal să nu fie formulată din cauza circumstanțelor menționate la punctul 53 din prezenta hotărâre, trebuie amintit, în ceea ce privește faptul că aceste ordonanțe au autoritate de lucru judecat, că, pentru a garanta atât stabilitatea dreptului și a raporturilor juridice, cât și o bună administrare a justiției, este necesar ca hotărârile judecătorești rămase definitive după epuizarea căilor de atac disponibile sau după expirarea termenelor de exercitare a acestor căi de atac să nu mai poată fi contestate (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 32).
- 57 În plus, protecția consumatorului vizat nu este absolută. În special, dreptul Uniunii nu impune unei instanțe naționale să înlăture aplicarea normelor interne de procedură care conferă autoritate de lucru judecat unei decizii, chiar dacă acest lucru ar permite remedierea unei încălcări a unei dispoziții, indiferent de natura acesteia, cuprinse în Directiva 93/13, sub rezerva însă, în conformitate cu jurisprudența amintită la punctul 44 din prezenta hotărâre, a respectării principiilor echivalenței și efectivității (Hotărârea din 17 mai 2022, Unicaja Banco, C-869/19, EU:C:2022:397, punctul 33).
- 58 Într-o situație în care se considera că o examinare din oficiu a caracterului eventual abuziv al clauzelor contractuale a avut loc și că are autoritate de lucru judecat, fără însă ca această examinare să fi fost motivată, Curtea a statuat că cerința unei protecții jurisdicționale efective impune ca instanța de executare să poată aprecia, inclusiv pentru prima dată, caracterul eventual abuziv al clauzelor contractuale care au servit drept temei al unei ordonanțe de plată pronunțate de o instanță la cererea unui creditor și împotriva căreia debitorul nu a formulat opoziție (a se vedea în acest sens Hotărârea din 17 mai 2022, SPV Project 1503 și alții, C-693/19 și C-831/19, EU:C:2022:395, punctele 65 și 66).

- 59 Situația este *a fortiori* aceeași atunci când se consideră că nu a avut loc nicio examinare din oficiu a caracterului eventual abuziv al clauzelor contractuale cuprinse în contractul în discuție, astfel cum pare să fie cazul în speță.
- 60 Faptul că TL a fost pasiv în cursul procedurilor desfășurate în fața instanțelor poloneze nu exonerează instanța de trimitere de obligația care îi revine de a efectua această examinare din oficiu dacă aceasta stabilește că TL nu a formulat opoziție la ordonanțele de plată în discuție în litigiul principal ca urmare a împrejurărilor vizate la punctul 53 din prezenta hotărâre, această opoziție fiind singura cale procedurală de care dispunea TL pentru a contesta caracterul abuziv al clauzelor contractelor în discuție în litigiul principal.
- 61 Având în vedere ceea ce precedă, trebuie să se răspundă la prima întrebare că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei reglementări naționale care prevede că o instanță națională nu poate efectua din oficiu o examinare a caracterului eventual abuziv al clauzelor care figurează într-un contract și nu poate deduce consecințele în urma acestei examinări atunci când controlează o procedură de executare silită întemeiată pe o decizie prin care se pronunță o ordonanță de plată care a dobândit autoritate de lucru judecat:
- dacă această reglementare nu prevede o astfel de examinare în stadiul emiterii ordonanței de plată sau
 - atunci când o astfel de examinare este prevăzută numai în stadiul opoziției formulate împotriva ordonanței de plată respective, dacă există un risc care nu este neglijabil ca consumatorul vizat să nu formuleze opoziția necesară fie din cauza termenului deosebit de scurt prevăzut în acest scop, fie având în vedere costurile pe care le-ar presupune o acțiune în justiție în raport cu cuantumul creanței contestate, fie pentru că reglementarea națională nu prevede obligația de a-i fi comunicate acestui consumator toate informațiile necesare pentru a-i permite să determine întinderea drepturilor sale.

Cu privire la a doua întrebare

- 62 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatele (1) și (2) și articolul 8 din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că se opun unei jurisprudențe naționale potrivit căreia înscrierea unei clauze dintr-un contract în registrul național al clauzelor ilicite are ca efect ca această clauză să fie considerată abuzivă în orice procedură în care este implicat un consumator, inclusiv în privința unui alt profesionist decât cel împotriva căruia a fost inițiată procedura de înscriere a clauzei menționate în acest registru național și în cazul în care clauza în discuție nu prezintă un mod de redactare identic cu cel al clauzei care a fost înregistrată, dar are același domeniu de aplicare și produce aceleași efecte pentru consumatorul vizat.
- 63 Potrivit unei jurisprudențe constante a Curții, sistemul de protecție pus în aplicare prin Directiva 93/13 se întemeiază pe ideea că un consumator se găsește într-o situație de inferioritate față de profesionist în ceea ce privește atât puterea de negociere, cât și nivelul de informare [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 34].

- 64 Prin urmare, mai întâi, în temeiul articolului 3 alineatul (1) din această directivă, o clauză contractuală care nu s-a negociat individual se consideră ca fiind abuzivă în cazul în care, în contradicție cu cerința de bună-credință, provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din acest contract, în detrimentul consumatorului în cauză, în timp ce, în temeiul articolului 6 alineatul (1) din directiva menționată, o astfel de clauză abuzivă nu creează obligații pentru acest consumator. Această din urmă dispoziție urmărește să înlocuiască echilibrul formal pe care îl instituie contractul menționat între drepturile și obligațiile cocontractanților cu un echilibru real, de natură să restabilească egalitatea dintre aceștia din urmă [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 35 și jurisprudența citată].
- 65 În continuare, date fiind natura și importanța interesului public pe care îl constituie protecția consumatorilor care se găsesc într-o astfel de situație de inferioritate, articolul 7 alineatul (1) din aceeași directivă coroborat cu al douăzeci și patruzele considerent al acesteia impune statelor membre obligația să prevadă mijloace adecvate și eficiente pentru a preveni utilizarea în continuare a clauzelor abuzive în contractele încheiate cu consumatorii de către profesioniști [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 36].
- 66 După cum reiese din articolul 7 alineatul (2) din Directiva 93/13, mijloacele sus-menționate includ posibilitatea ca persoanele sau organizațiile care au un interes legitim în protecția consumatorilor să introducă o acțiune în justiție pentru a se stabili dacă clauzele elaborate pentru a fi utilizate în general sunt abuzive și să obțină, în acest caz, interzicerea lor [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 37].
- 67 Cu toate acestea, întrucât litigiul principal nu privește astfel de persoane și organizații, nu este necesar să se răspundă la a doua întrebare în raport cu articolul 7 alineatul (2) din Directiva 93/13.
- 68 În sfârșit, potrivit celui de al doisprezecelea considerent al directivei menționate, aceasta efectuează doar o armonizare parțială și minimă a legislațiilor naționale privind clauzele abuzive, lăsând statelor membre posibilitatea de a asigura consumatorului în cauză, cu respectarea Tratatului FUE, un nivel de protecție mai ridicat prin dispoziții naționale mai stricte decât cele din directiva menționată. În plus, în conformitate cu articolul 8 din directiva menționată, statele membre pot adopta sau menține dispoziții mai stricte compatibile cu acest tratat în domeniul reglementat de directiva menționată, pentru a-i asigura respectivului consumator un nivel de protecție mai ridicat [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 39 și jurisprudența citată].
- 69 Or, în ceea ce privește registrul național al clauzelor ilicite, Curtea a statuat deja că un mecanism precum acest registru, care constă în întocmirea unei liste de clauze care trebuie considerate abuzive, intră sub incidența dispozițiilor mai stricte pe care statele membre le pot adopta sau menține în temeiul articolului 8 din Directiva 93/13 și că registrul menționat corespunde, în principiu, interesului protecției consumatorilor [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 40, precum și jurisprudența citată].
- 70 Întrucât instituirea unui astfel de registru nu este impusă de Directiva 93/13, alegerea mijloacelor utilizate pentru atingerea obiectivelor specifice ale acestuia și, prin urmare, stabilirea efectelor juridice pe care o înscriere în acest registru a unor clauze declarate abuzive le poate produce intră în sfera de competență a statelor membre.

- 71 În măsura în care registrul național al clauzelor ilicite este gestionat în mod transparent, nu numai în interesul consumatorilor, ci și al profesioniștilor, și este actualizat, cu respectarea principiului securității juridice, instituirea acestui registru este compatibilă cu dreptul Uniunii [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 43 și jurisprudența citată].
- 72 Pe de altă parte, Curtea a constatat că aplicarea mecanismului registrului clauzelor ilicite presupune o apreciere de către instanța națională competentă a echivalenței clauzei contractuale contestate cu o clauză din condițiile generale care este considerată ilicită și care figurează în acest registru, profesionistul în cauză având posibilitatea de a contesta această echivalență în fața unei instanțe naționale pentru a se stabili dacă, ținând seama de ansamblul împrejurărilor pertinente proprii fiecărei spețe, această clauză contractuală este efectiv identică cu cea înscrisă într-un asemenea registru, având în vedere printre altele efectele pe care le produce [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 44 și jurisprudența citată]. Un astfel de regim național nu încalcă, așadar, dreptul la apărare al profesionistului în cauză (a se vedea prin analogie Hotărârea din 21 decembrie 2016, Biuro podróży „Partner”, C-119/15, EU:C:2016:987, punctul 43).
- 73 În plus, deși, în conformitate cu articolul 8 din Directiva 93/13, statele membre rămân libere să prevadă în dreptul lor intern o examinare din oficiu mai extinsă decât cea pe care instanțele lor trebuie să o efectueze în temeiul acestei directive sau chiar proceduri simplificate de apreciere a caracterului abuziv al unei clauze contractuale, precum cea în discuție în litigiul principal, instanța națională rămâne totuși, ca regulă generală, obligată să informeze părțile în litigiu cu privire la această apreciere și să le invite să o dezbată în contradictoriu, potrivit modalităților prevăzute de normele naționale de procedură în această privință [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 45].
- 74 Instanța de trimitere arată că dreptul polonez poate fi interpretat în sensul că înscrierea unei clauze contractuale în registrul național al clauzelor ilicite are ca efect necesitatea ca această clauză să fie considerată abuzivă în orice procedură în care este implicat un consumator, inclusiv în privința unui alt profesionist decât cel împotriva căruia a fost inițiată procedura de înscriere a clauzei menționate în acest registru național și în cazul în care clauza în discuție nu prezintă un mod de redactare identic cu cel al clauzei care a fost înregistrată, dar are același domeniu de aplicare și produce aceleași efecte pentru consumatorul vizat.
- 75 În această privință, trebuie amintit că constatarea caracterului abuziv al unei clauze contractuale în litigiu pe baza unei comparații între conținutul acesteia și cel al unei clauze incluse în registrul național al clauzelor ilicite poate contribui rapid la încetarea efectelor clauzelor abuzive utilizate într-un număr mare de contracte în privința consumatorilor care sunt părți la aceste contracte [Hotărârea din 21 septembrie 2023, mBank (Registrul polonez al clauzelor ilicite), C-139/22, EU:C:2023:692, punctul 41].
- 76 Pe de altă parte, într-o cauză privind o procedură administrativă inițiată împotriva unui profesionist, Curtea a statuat că articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 din Directiva 93/13 coroborate cu articolele 1 și 2 din Directiva 2009/22/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 23 aprilie 2009 privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor (JO 2009, L 110, p. 30), precum și în lumina articolului 47 din cartă, trebuie interpretate în sensul că nu se opun ca utilizarea în condițiile generale a unor clauze al căror conținut este echivalent cu cel al unor clauze declarate ilicite printr-o hotărâre

judecătorească definitivă și înscrise în registrul național al clauzelor ilicite să fie considerată, în privința unui profesionist care nu a fost parte în procedura finalizată cu înscrierea acestor clauze în registrul respectiv, drept un comportament ilicit (Hotărârea din 21 decembrie 2016, Biuro podróży „Partner”, C-119/15, EU:C:2016:987, punctul 47).

- 77 Situația este *a fortiori* aceeași în ceea ce privește un litigiu între profesioniști și un consumator, precum litigiul principal, în cadrul căruia termenii unei clauze contractuale eventual abuzive ar trebui să fie executați.
- 78 Având în vedere ansamblul considerațiilor care precedă, trebuie să se răspundă la a doua întrebare că articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Directiva 93/13 trebuie interpretate în sensul că nu se opun unei jurisprudențe naționale potrivit căreia înscrierea unei clauze dintr-un contract în registrul național al clauzelor ilicite are ca efect ca această clauză să fie considerată abuzivă în orice procedură în care este implicat un consumator, inclusiv în privința unui alt profesionist decât cel împotriva căruia a fost inițiată procedura de înscriere a clauzei menționate în acest registru național și în cazul în care aceeași clauză nu prezintă un mod de redactare identic cu cel înregistrat, dar are același domeniu de aplicare și produce aceleași efecte pentru consumatorul vizat.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 79 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a noua) declară:

1) Articolul 6 alineatul (1) și articolul 7 alineatul (1) din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii

trebuie interpretate în sensul că

se opun unei reglementări naționale care prevede că o instanță națională nu poate efectua din oficiu o examinare a caracterului eventual abuziv al clauzelor care figurează într-un contract și nu poate deduce consecințele în urma acestei examinări atunci când controlează o procedură de executare silită întemeiată pe o decizie prin care se pronunță o ordonanță de plată definitivă care a dobândit autoritate de lucru judecat:

- dacă această reglementare nu prevede o astfel de examinare în stadiul emiterii ordonanței de plată sau**
- atunci când o astfel de examinare este prevăzută numai în stadiul opoziției formulate împotriva ordonanței de plată respective, dacă există un risc care nu este neglijabil ca consumatorul vizat să nu formuleze opoziția necesară fie din cauza termenului deosebit de scurt prevăzut în acest scop, fie având în vedere costurile pe care le-ar presupune o acțiune în justiție în raport cu cuantumul creanței contestate, fie pentru că reglementarea națională nu prevede obligația de a-i fi comunicate acestui**

consumator toate informațiile necesare pentru a-i permite să determine întinderea drepturilor sale.

2) Articolul 3 alineatul (1), articolul 6 alineatul (1), articolul 7 alineatul (1) și articolul 8 din Directiva 93/13

trebuie interpretate în sensul că:

nu se opun unei jurisprudențe naționale potrivit căreia înscrierea unei clauze dintr-un contract în registrul național al clauzelor ilicite are ca efect ca această clauză să fie considerată abuzivă în orice procedură în care este implicat un consumator, inclusiv în privința unui alt profesionist decât cel împotriva căruia a fost inițiată procedura de înscriere a clauzei menționate în acest registru național și în cazul în care aceeași clauză nu prezintă un mod de redactare identic cu cel înregistrat, dar are același domeniu de aplicare și produce aceleași efecte pentru consumatorul vizat.

Semnături